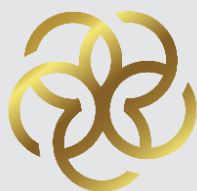

Oriental Business
and Innovation Center
Budapest Business School

ZÁRÓBESZÁMOLÓ

Balogh Vivien

Készült a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC) hallgatói mobilitási programjának keretében

2018/2019 tavaszi félév

Záróbeszámoló

Balogh Vivien

Nemzetközi gazdálkodás alapszak, Külkereskedelmi Kar

A Josai Egyetemen eltöltött második félévem már sokkal könnyebben ment és kevésbé idegesen vágtam bele, mint szeptemberben, bár a felvett tárgyak tekintetében több kihívással kellett idén szembe néznem. Természetesen ezt a félévet is nagyon élveztem, rengeteg új élménnyel gazdagodtam az egyetem által és újabb csodálatos helyeket látogathattam meg ezen félév alatt is.

Japánban a téli szünet felel meg az otthoni nyári szünetnek, ez a leghosszabb szünet az oktatásban és az új tanítási év is áprilissal kezdődik el, a japán cseresznyevirágok nyílásával egy időben. A tanév kezdete előtti szünidőt igyekeztem aktívan tölteni és minél több helyet felfedezni. Japánban talán a város éjszakai megvilágításai számítanak a legnépszerűbb programnak, hisz' december elejétől kezdve egészen február végéig mindenfelé ezzel kapcsolatos ünnepek vannak, vagy csak egyszerűen a városok egy-egy részeit fénybe borítják estére. Ezen fényjátékok, megvilágítások egyszerűen elképesztőek. Az első ilyen hely, amit meglátogattam, az a lakóhelyemtől nem messze található parkban volt, ahol az egész parkot feldíszítették, valami csodálatos élmény volt a kellemes fényben pompázó fák között sétálni, különböző fényjátékokat megcsodálni és közben japán élőzenét hallgatni. A másik hely, amit imádtam, Tokió belvárosában volt, az a megvilágítás teljesen különbözött ettől. Habár ott is egy egész parkot fénybe borítottak, a parknak egy elkerített részén zene ütemére játszottak fényjátékot, ami leírhatatlan élmény volt. Tokió városa mindenfelé tartogatott ilyen meglepetéseket a tél folyamán, az egész várost csodálatosan megvilágították és téli köntösbe burkolták. Talán akkortájt szerettem a legjobban Tokió utcáin sétálgatni sötétedés után, nagyon békés és ünnepi hangulata volt, annak ellenére, hogy az országban nem ünneplik a karácsonyt. Érdekes, hogy míg nálunk otthon karácsony miatt van nagy készülődés, takarítás, sütés-főzés, a szilveszterből meg nem csinálunk nagy ügyet, addig ez Japánban pont fordítva van. Éjjel előtt a szentélyekből felcsendül az első harangszó, és sokan már akkor éjjel megteszik az év első szentélylátogatását, és megcsodálják az év első napfelkeltéjét is. Az újév első hete az "elsők" napja, szinte minden, az új évben végzett első cselekvés nagy jelentőséggel bír.

A hosszú szünet közepén, márciusban, mikor néhány fajtája a cseresznyevirágnak már elkezdett kinyílni, lakótársammal Japán fő szigetének a déli részére, a Kansai régióba utaztunk egy hétre. Itt található Osaka és Kiotó is, amelyek az egyik legnépszerűbb turistacélpontoknak számítanak. Nagyon eseménydús egy hetet töltöttünk ott, minden nap más környező várost/városrészt látogattunk meg, kipróbáltuk az összes helyi ételt és bejártuk Kiotó gésanegyedét is, ahol volt szerencsénk látni is egy gésát. Ezen térség telis-tele van szentélyekkel, templomokkal és kimonóba bújó emberekkel, csodálatos élmény volt ezt megtapasztalni a saját szemünkkel; az ilyen élményeknél éreztem igazán, hogy Japán milyen elképesztően sokszínű ország. Talán ez Japánnak az egyik leghagyományosabb régiója.

Az április elejével kezdődő félév sokkal több kihívást tartogatott számomra, mint az azt megelőző. Sajnos kissé szigorítottak is a szabályokon, így idéntől kezdve nem lehetett már angol nyelvű tanórákat felvenni, pedig volt néhány, ami nagyon érdekesnek tűnt és hasonló témájú óráim otthon is voltak. Ennek is volt viszont jó oldala, így jobban tudtam csak a japán tanulmányaimra koncentrálni, hisz' felvettem az összes nyelvórát, amit csak lehetett. Ezek a nyelvórák nem voltak felosztva különböző szintekre, így az összes cserediák ugyanazon az órakon vett részt, és emiatt főleg felsőfokú nyelvtant és szavakat tanultunk. Nagy kihívás volt számomra teljesíteni ezeket, mivel nem az én szintemnek megfelelőek voltak az órák, de megtettem minden tőlem telhetőt. Ezen kívül a másik kihívást a szemináriumi órák jelentette, ahol minden diák a saját szakdolgozatán dolgozott, így nekem is volt lehetőségem elkezdni gondolkodni a jövőbeli témámon. Mivel nekem hazautazásom után még van egy félévem a szakdolgozat elkezdése előtt, ezért a tanárnő nem is várta el, hogy félév végére egy részletesen kidolgozott ötlettel vagy tervvel álljak elé. Nekem elég volt egy pár perces prezentációt tartanom egy Japánnal kapcsolatos különleges élményemről, természetesen japán nyelven. Ez egy nagyon nagy kihívás volt, mivel sajnos Japánban a nyelvórákon nem szokták a diákokat beszéltetni, feleltetni, prezentációt is ritkán kell csinálni, így a szemináriumi prezentációm volt az egyetlen alkalom az egyetemi órák keretein belül, ahol gyakorolhattam a beszédképességemet is. Viszont a szemináriumi órák nagyon hasznosak voltak abból a szempontból is, hogy meghallgathattam a többi diák szakdolgozattémáját, volt köztük néhány nagyon érdekes is.

Ez a félév sokkal hamarabb eltelt, mint az előző. Már áprilistól kezdve apránként elkezdődött a készülődés a hazaútra, mindenkin érezhető volt egy kis szomorúság, tudtuk, hogy csak pár hónap van hátra, amit együtt tölthetünk el. Mihamarabb el kellett döntenünk a hazaút napját, és teendőlistát is kaptunk, amit feltétlenül el kell intézni hazamenetel előtt. Különböző fogadásokat is rendeztek, ahol az egyetem főkancellárjával és elnökével is közösen ebédelhettünk és megköszönhattuk ezt a csodálatos egy évet, amit eltölthettünk az egyetemen. Valamint az utolsó héten a nemzetközi osztály is meglepett minket egy közös ebéddel, és kis búcsúajándékot is kaptunk tőlük. Az utolsó hónapok, hetek pedig szinte csak a búcsúzkodásokról szóltak. Igyekeztünk a cserediákokkal is minden adandó alkalmat kihasználni és közösen eltölteni egy kis időt, beülni egy japán étterembe vagy éppen ellátogatni egy templomba. Már most tudom, hogy nagyon fog hiányozni Japán, a szívem vissza fog vágyni ide. Imádom a tömegközlekedés tisztaságát, megbízhatóságát és kényelmét, az egész országnak a hangulatába beleszerettem. Imádom, hogy akár Tokió utcáin is sétálva, bárhol bele lehet botlani egy-egy nagyobb zöld területbe vagy egy eldugott szentélybe. De talán a legjobban a biztonságérzet fog hiányozni. Hisz' itt nyugodtan magára hagyhatod a telefonodat vagy táskádat anélkül, hogy bárki is ellopná azokat. Szerintem ez csodálatos, még sosem éreztem magam ennyire biztonságban, mint itt, Japánban. Remélem a jövőben még lesz lehetőségem újra ellátogatni ebbe a csodálatos szigetországba, hisz' annyi hely van még, amit ezen egy év alatt nem sikerült felfedeznem. Terveim közt szerepel, hogy pár év múlva visszalátogassak a Working Holiday lehetőség keretein belül, és eltöltsék egy évet Okinawa szigetén vagy a Kansai régióban. Úgy érzem, ezen egy év alatt elegendő bátorságot és tudást szereztem ahhoz, hogy ezt a lépést megtegyem a jövőben.

Nagyon hálás vagyok a Keleti Üzleti Akadémiai Központnak az ösztöndíj lehetőségéért, amellyel eltölthettem életem legszebb és legkalandosabb egy évét Japánban, valamint ezáltal csodálatos élményekkel, tudással gazdagodhattam. Ezeket a tapasztalatokat, szinte biztos vagyok benne, hogy a jövőben, a karrierem és tanulmányaim során tudom majd hasznosítani. Ennek az egy évnek hála sokkal magabiztosabban nézek szembe az otthon rám váró kihívásokkal és szakmai nyelvvizsgákkal is.